

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. Пловдив, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20225300502964 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 35 от 26.06.2022г. постановено по гр.д.№ 386/ 2021г. по описа на РС – П. е предоставено упражняването на родителските права по отношение на детето Н. К. А.а на майката З. Х. М., като е определено местоживеенето на детето Н. К. А.а при майката З. Х. М., с постоянен адрес: гр. *****, като е определен режим на лични отношения между детето Н. К. А.а и бащата К. С. А., с постоянен адрес: гр. *****, както следва: бащата може да вижда детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 10:00 часа до 18:00 часа (без преспиване). Изменен е размера на издръжката, който К. С. А. се е задължил по силата на съдебна спогодба, утвърдена с протоколно Определение от 28.01.2015 г. по гр. дело № 401/2014 г. по описа на Районен съд – П., да заплаща на Н. К. А.а, действаща като малолетна чрез своята майка и законен представител З. Х. М., като е увеличен от 100,00 лева на 250,00 лева, и е осъден К. С. А. да заплаща на Н. К. А.а, действаща като малолетна чрез своята майка и законен представител З. Х. М., увеличения размер на издръжката, считано от датата на подаване на исковата молба – 05.07.2021 г.,

до настъпване на основание за изменението или прекратяването ѝ, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – П. сумата от 216,00 лева – държавна такса за разглеждане на иска за издръжка. Допуснато е предварително изпълнение на решението в частта досежно присъдената издръжка.

Постъпила е въззивна жалба, подписана от адв. Е. В., като пълномощник на К. С. А., против така постановеното решение, в частта му, с която е определен режим на лични отношения между детето Н. К. А.а и бащата К. С. А., както следва: бащата може да вижда детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 10:00 часа до 18:00 часа (без преспиване) и в частта, с която е изменен размера на издръжката, който К. С. А. се е задължил по силата на съдебна спогодба, утвърдена с протоколно Определение от 28.01.2015 г. по гр. дело № 401/2014 г. по описа на Районен съд – П., да заплаща на Н. К. А.а, ЕГН: *****, действаща като малолетна чрез своята майка и законен представител З. Х. М., ЕГН: *****, като го увеличава от 100,00 лева на 250,00 лева, и е осъден К. С. А. да заплати сумата от 216,00 лева държавна такса за разглеждане на иска за издръжка.

С постъпилата въззивна жалба се навеждат твърдения за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния и процесуален закон, при формално излагане на мотиви, без да се направи адекватна преценка на доказателствената съвкупност, с оглед най-добрия интерес на детето. Обосновава се, че определения режим на лични контакти с бащата е неоснователно стеснен, в противоречие с висшия интерес на детето, който предполага да има възможно най-широка възможност за общуване и осъществяване на пълноценни отношения с родителя, който не упражнява родителските права, при съобразяване на конкретните обстоятелства по делото. Твърди се, че бащата се интересува от детето, от неговите нужди и потребности, желае да контактува с него, но майката възпрепятства тези контакти. Излагат се възражения по отношение на определяне на началния момент на дължимия изменен размер на издръжката от датата на исковата молба, като се сочи, че следва да бъде от влизане в сила на постановеното решение за упражняване на родителските права, съгласно чл. 59, ал. 2 от СК. Жалбоподателят счита, че неправилно и

незаконосъобразно е бил определен и размерът на издръжката, която счита прекомерно завишен, тъй като съдът е взел предвид само нуждите на детето, без да прецени възможностите на родителя, основавайки решението си на предположения, че бащата получава доход не по-малко от 1000 евро, без да са събрани доказателства в тази насока и доказателства за разходите на детето.

Моли да бъде отменено решението в обжалваната част и да бъде постановено ново, с което да бъде определен режим на лични отношения между детето и бащата всяка първа и трета седмица от месеца от 18 часа на петъчния ден до 18 часа на неделния ден, както и един месец през лятото, който не съвпада с платения годишен отпуск на майката, на коледните и новогодишни празници първите пет дни на нечетните години и вторите пет дни на четните години, както и да бъде отхвърлен искът за заплащане на месечна издръжка за сумата над 200 лв., до претендираните 250 лв., като неоснователен и недоказан.

В срок не е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата З. М., не изразява и становище в хода на производството пред въззивната инстанция.

В частта, в която е предоставено упражняването на родителските права по отношение на детето Н. на майката З. Х. М. и е определено местоживеенето на детето Н. при майката З. Х. М., с постоянен адрес: гр. *****, решението не е обжалвано от въззиваемата, поради което е влязло в сила.

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право и интерес да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. С Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1 / 2013 г. на Върховен касационен съд, ОСГТК е даден отговор на въпроса какви са правомощията на въззивната инстанция при разглеждане и решаване на делото предвид разпоредбата на чл. 269, изр. 2 ГПК, като е указано, че въззивната инстанция не е ограничена от посоченото във въззивната жалба, когато следи служебно за интереса на ненавършили пълнолетие деца при

произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Предвид горното и на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, като съдът се произнесе по правния спор между страните, като формално не е обвързан от оплакванията на страните при преценка на най-добрия интерес на детето и определяне на режима на лични отношения с бащата.

Районният съд е бил сезиран с иски с правно основание чл. 127 СК, във вр. с чл. 59, ал. 3 СК и чл. 150 СК.

Твърденията в исковата молба на З. Х. М. са, че страните по делото са живели на семейни начала, от което съжителство е родена тяхната дъщеря Н., припозната от баща и К. С. А., който се е съгласил да заплаща издръжка на детето в размер на 100 лв. месечно, а спогодбата е одобрена с Определение от 28.01.2015 г. по гр. дело № 401/2014 г. по описа на Районен съд – П.. Тъй като от тогава са изминали повече от шест години, детето е пораснало и тръгнало на училище, средствата, необходими за неговото отглеждане и възпитание се увеличили, поради което моли да бъде увеличена и присъдената издръжка, като счита, че сумата от 250 лв., заплащана от бащата, ще е в състояние да задоволи нарасналите нужди на детето, а тъй като не е бил разрешаван и въпроса с упражняване на родителските права, то моли те да бъдат предоставени на нея, тъй като може да предостави по-добри битови условия за отглеждане на детето.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е подал писмен отговор, като преди провеждане на първо съдебно заседание е постъпила молба-становище по делото от упълномощения от ответника процесуален представител, в който се оспорват изцяло предявените иски, като се твърди, че майката не притежава необходимия родителски капацитет за отглеждане на дъщеря им, тъй като живее с друг мъж във Ф., а детето е оставено за отглеждане на нейни роднини, като моли родителските права да бъдат предоставени на него, а поради неоснователност на главния иск да бъде оставен без уважение и искът за присъждане на увеличен размер на издръжката на детето. Оспорва се

изцяло и претендирания размер на издръжката, като се цитира нормата на закона, съобразно която при определяне на размера на издръжката съдът следва да се ръководи от нуждите на детето и от възможностите на родителя да я предоставя. Не сочи размер на доходи, адрес на пребиваване или период на пребиваване в страната.

При постановяване на обжалваното решение първоинстанционният съд, позовавайки се на събраните свидетелски показания, социален доклад и изслушване на детето, е приел, че с оглед най-добрия интерес на детето следва да предостави упражняването на родителските права на майката, като определи местоживеенето на детето при нея. В тази част решението не е обжалвано и е влязло в сила. Съдът се е позовал на чл. 9, § 3 и чл. 10, § 2, изр. 1 от Конвенцията за правата на детето, чл. 24, § 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз и чл. 124, ал. 2 от СК, като е приел, че от изключителна важност за личностното формиране и за правилното развитие и възпитание на подрастващите се явява пълноценното им физическо, емоционално, социално и интелектуално общуване и с двамата родители, което е зачел правото на детето на редовни лични отношения и с двамата си родители. За да определи режима на лични отношения в посочения по-горе ограничен формат е отчел възрастта на детето, компрометираната му емоционална връзка с бащата, с когото не желае да контактува, неизвестността на настоящото му местопребиваване в Г. и дискредитираната му родителска пригодност.

За да уважи предявения иск за изменение на размера на издръжката, дължима на детето по споразумение между родителите, съдът е приел, че е налице съществено изменение на обстоятелствата от определяне на размера и, изразяващо се в нарасналите нужди от издръжка на детето за изтеклия период от повече от осем години, с оглед израстването му, факта, че вече е ученик и предстои да премине в шести клас, увеличената минимална работна заплата за страната. При определяне на размера на издръжката е посочено в съдебното решение, че са съобразени възрастта на детето, образователното ниво, нуждите от подслон, жилищно-битови удобства, прехрана, облекло, лична хигиена, транспорт, отдих, лекарства, учебни помагала и пособия, културнообразователни, развлекателни и спортни занимания при конкретните обикновени условия на нейния бит и начин на живот, както и на факта, че не изпитва специфични такива, изискващи финансов ресурс над привичния.

Размерът на месечната издръжка съдът е формирал, като е взел предвид, че майката е безработна, осъществява непосредствените грижи по отглеждане и възпитание на дъщеря си, грижи се и издържа както дъщеря си, така и още две деца, като по-големият и син е със специфични потребности, изискващи повече грижи и средства за издръжка, а доходите си получава от социални помощи в месечен размер от около 800,00 евро, предоставяни ѝ от френската държава за другите ѝ две по-малки деца, като разчита на финансовата помощ на партньора си. От друга страна е приел, че бащата пребивава, реализира трудови доходи и разходва средства за самоиздръжка в пределите на Г., като поради липса на други доказателства по делото, с оглед стандарта в немската държава, е счел, че доходите му са не по-малко от 1 000,00 евро.

По делото е изслушана само майката, която заявява желание за упражняване на родителските права над детето и излага съображения за нуждите му, като сочи и доходите си, тъй като бащата, въпреки, че е задължен да се яви в съдебно заседание за изслушване по реда на чл. 59, ал. 6 СК, не го е сторил, без да сочи причина за това, въпреки, че са били уважавани молбите му за отлагане на делото с оглед осигуряване на възможност за изслушването му и събиране на доказателства.

Безспорен между страните и установен от представения акт за раждане е факта, че детето Н. К. А.а е дете на страните – З. М. и К. А.. Разпитания от РС свидетел А., сестра на ищцата, излага личните си възприятия, че от раздялата на страните преди повече от осем години, детето се отглежда от своята майка, а когато тя е в чужбина, където провежда лечение на второто си дете, за Н. се грижи тя, като средствата, необходими за задоволяване на нуждите на детето получава от майка му. Заявява, че бащата е потърсил дъщеря си едва през последната година, като твърди, че я е взел без съгласието и, за да живее с него, като се наложило съдействие на АСП за връщане на детето. Заявява също, че детето не желае да контактува с баща си, защото е стресирано от него, помни как е биел майка и, поради което не желае да говори с него, въпреки, че никой от домашните и не я настройва срещу баща и. Свидетелските показания съдът възприема, след обсъждането и преценката им с оглед евентуалната заинтересованост на свидетеля от изхода на делото, поради роднинската връзка с ищеца, тъй като са плод на непосредствени възприятия, логични, конкретни, последователни и

категорични са, и доколкото кореспондират с останалия доказателствен материал. Изслушано в съдебно заседание детето също заявява, че не желае да контактува с баща си, защото е направил лоши неща на майка и, преди да се разделят, тя била малка, но помнела това, както и, че пиел алкохол и „скачал“ на жените. В приетия по делото социален доклад е посочено, че детето заявява, че не се е виждало от много време с баща си, между родителите няма активна родителска връзка, като не поддържат контакти, сочи се, че с бащата среща не е провеждана, тъй като не пребивава на територията на общината.

Пред настоящата инстанция са събрани нови гласни и писмени доказателства. Приет е протокол от съдебно заседание по НОХД 173/21 г. на РС – П., с оглед преценката на свидетелските показания на свидетеля А., като обстоятелства, обективирани в протокола, които да дадат основания да не се ценят свидетелските и показания, събрани по надлежния ред по делото, не се констатираха, а обективизираните в него свидетелски показания е недопустимо да бъдат обсъждани в настоящото производство.

Пред въззивната инстанция е разпитан свидетел за установяване на твърденията му, че желае да се вижда с детето, но майката създава пречки за това и за грижите, полагани от него за дъщеря му. Свидетелят, незаинтересован от изхода на делото, под страх от наказателна отговорност заяви, че е посещавал детето в гр. П., заедно с майката на жалбоподателя. Детето живеело заедно с леля си, като отказало да приеме подарък, носен му от баба му и не желало да говори с тях. Не споделя за срещи с бащата, твърди, че бащата не е виждал детето, откакто са разлени с майка му, контактували само писмено, чрез профил на бабата в социалните мрежи, имал желание да контактува с дъщеря си, но не му давали.

Пред настоящата инстанция спорът между страните е по отношение на решима на лични отношения между детето и бащата и размерът на издръжката, която той следва да му заплаща. Жалбоподателят твърди, че режимът на лични отношения с детето му е неоснователно стеснен, което е в противоречие с висшия интерес на детето, което следва да има възможно най-широка възможност за общуване и осъществяване на пълноценни отношения с родителя, който не упражнява родителските права, при съобразяване на конкретните обстоятелства по делото. Именно с конкретните факти и обстоятелства, установени по делото се е съобразил съда, като е определил

стеснен режим на лични отношения с детето. Съгласно актуалната и константна практика на ВКС, включително даденото разяснение в Решение № 60286 от 11.01.2022 г. по гр. д. № 1395 / 2020 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение, „режимът на личните отношения трябва да бъде така определен от съда, с оглед особеностите на всеки случай, че да се осигури в максимална степен възможност децата да растат и се развиват под грижата и с подкрепата и на двамата родители; да предоставя оптимално възможност за общуване и осъществяване на пълноценни отношения между детето и родителя, на когото не е предоставено упражняването на родителските права; да стимулира комуникацията между родителите, когато трябва да вземат общо решение за детето, включително да подпомагат взаимоотношенията на детето с другия родител, роднините и приятелския кръг на майката и бащата. Той, също така, трябва да преценява наличие на обстоятелства, застрашаващи здравословно, физически и емоционално детето. Измежду обстоятелствата, които трябва да отчита съда при определяне режимът на лични отношения, са физическите, психически и емоционалните характеристики на родителите и съответните потребности на детето; възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето и на родителя; социалното обкръжение на родителя; привързаността на детето към родителя, пола и възрастта му; възможността за помощ на родителя от трети лица; поведението и на двамата родители по време на съвместното им съжителство и след раздялата – помежду им, във връзка с детето, както и спрямо детето; последиците, които ще настъпят за детето във връзка с режима на лични отношения.“

В конкретния случай, както от свидетелските показания на разпитаните в двете инстанции свидетели, така и от изявленията на детето, при изслушването му от съда, а и от данните в социалния доклад, се установява, че детето не е контактувало с баща си от раздялата на родителите, или повече от осем години. Установява се, че детето не желае да контактува с баща си, емоционалната връзка между тях е прекъсната, за което като причини се сочат както дългия период, в който детето не почувствало, че баща му се интересува от него, така и поведението на бащата по време на съвместното съжителство с майката, което се сочи като агресивно и насилническо. Както се сочи и в цитираната съдебна практика, режимът на лични отношения трябва да е така предписан, предвид конкретните обстоятелства, че да се избягват възможни конфликти при осъществяването му, а при необходимост

да се предвиди преходен период или професионална помощ от експерт за осъществяването му, вкл. и предписание на други подходящи защитни мерки, някои от които са посочени в чл. 59, ал. 8 СК, когато това е необходимо. Действително, осъществяването на лични контакти на детето с родителя, при когото не живее, никога не е в негова вреда, както се акцентира и от жалбоподателя, но това е така, само когато поведението на родителя не е рисково, а в конкретния случай данни за такова агресивно поведение на бащата по делото са налични, а детето изразява страх от него и нежелание за общуване. Това не означава, че детето следва да бъде лишено от контакт с бащата, но доколкото между тях е налице отчуждаване, задължително в интерес на детето е предприемане на действия по възстановяване на връзката с родителя, но без принуда за детето, докато страхът и нежеланието на детето да общува с баща си бъдат преодолені, което може да бъде постигнато само при съдействие на родителите и при получаване на компетентна помощ, при съобразяване на евентуални рискове от осъществяването на лични контакти при явно изразеното нежелание на детето за това. В такива случаи указанията на касационната инстанция са, че мерките на лични отношения с родителя, при когото детето не живее, трябва да са практически осъществими и, при необходимост, да е възможно да бъдат принудително изпълнени по реда и със способите, предвидени в ГПК, както и, че съдът е в правото да постанови осъществяването на личните отношения на определено място, както и в присъствието определено лице. Нежеланието на детето да контактува с бащата няма как да се преодолее изведнъж, насила, при определяне на един разширен режим на лични отношения, съобразен с желанието на бащата, пренебрегвайки страховете на детето. За да не се допусне да бъде прекъсвано общуването с бащата, следва да бъде определен подходящ режим на лични отношения, който да създаде предпоставки при желание и възможност на родителя да се заздравя емоционалната връзка между баща и дъщеря. За това следва да бъде определен един преходен тримесечен период, през който да бъде положено старание за възстановяване на връзката между тях, през който период режимът на лични отношения да бъде провеждан в присъствие на социален служител от Дирекция „Социално подпомагане“, за три часа в работно време на дирекцията всеки петък, който да съдейства за това. Дирекция „Социално подпомагане“ е сред органите, които осъществяват държавната политика по закрила на децата, а сред мерките на закрила са

съдействие, подпомагане и услуги в семейна среда; информиране за правата и задълженията на децата и родителите, предоставяне на социални услуги. Мерки за закрила, с оглед конкретните нужди и най-добър интерес на детето, служителите от дирекцията могат да предприемат и служебно, без изрично съдебно разпореждане, такива мерки могат да бъдат предприети и по искане на родител. Поради това, осъществявайки преходен режим в присъствие на социален служител, същият, освен, че следва да контролира изпълнението на режима и съдейства за осъществяване на целта на преходния период – възстановяване и изграждане на доверителната връзка между детето и баща му, може да насочи родителите и към ползване на социални услуги, да ги информира, включително за необходимостта с оглед запазване на най-добрия интерес на детето от провеждането на редовни и пълноценни контакти с неогрижвания родител, както и да осъществява контрол за провеждане на режима, така, че да бъдат игнорирани рискове и конфликти при осъществяване на режима на лични контакти. Чрез авторитета на институцията може да бъде преодоляна и евентуална съпротива на майката за срещи между детето и бащата, ако такава има. Така за осъществяване на пълноценен контакт на бащата с детето, след възстановяване на връзката между тях, ще бъдат ангажирани както и двамата родители, така и компетентните служители. Майката следва да следи за изпълнение на режима и при липса на съдействие от страна на бащата и неприемливо поведение, може да поиска съдействие от дирекцията и при неотстраняване на проблема и изменение на режима. ДСП П. пък следва да осъществява контрол над провеждания режим през време на преходния период, да съдейства на страните и при необходимост да предостави социални услуги. Поради това настоящият състав намира, че е удачно да бъде определен един преходен период преди осъществяване на регулярните контакти между бащата и детето, като се определи бащата да вижда детето всеки петък от 15 до 17 часа в присъствието на социален работник от ДСП П., определен от ръководителя на отдел „Закрила на детето“ на място, посочено от социалния работник. Така бащата ще има възможност да се възползва от преходния режим, за да възстанови връзката с дъщеря си, без да се пречи на образователния процес за детето, след което следва да се премине към режима, в границите, определени от районния съд. Не следва към настоящия момент да бъде разширяван повече така определения режим с постановяване на приспиване на детето при

баща му и ползване на няколко последователни дни. Това е така, защото, за да бъде изпълним един такъв разширен режим, без принуда над детето, доброволно или чрез способите на съдебното изпълнение, то трябва самото дете да има желание да общува с баща си и да не изпитва страх от него. За да се случи това не е достатъчно само да изтече определен период от време, а активното съдействие на бащата, каквото активно поведение бащата не показва по време на процеса. Поради това няма как на настоящия етап, при осем години липса на общуване между бащата и детето, преди възстановяване на връзката между тях, да бъде разширен режима на лични отношения, както се иска в жалбата. При съществено изменение на обстоятелствата в течение на времето и непостигане на съгласие между родителите, с оглед новонастъпилите обстоятелства, всеки от родителите може да поиска от съда изменение на така постановения режим.

Относно претегията за изменение на размера на присъдената издръжка въззивният съд намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 2 СК родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца, независимо от това дали са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си. По отношение на ненавършило пълнолетие дете, правото да получи издръжка е безусловно. Размерът на издръжката съгласно чл. 142, ал. 1 СК се определя в зависимост от нуждите на детето и възможностите на родителя, който я дължи. Съгласно чл. 150 СК, при изменение на обстоятелствата присъдената издръжка или добавката към нея може да бъде изменена или прекратена. Безспорно е установено, че от определяне на размера на издръжката за детето Н. е изминал значителен период от време, през който детето е пораснало, вече е ученик, променена е икономическата обстановка в страната, поради което и са нараснали нуждите на детето от издръжка. Детето Н. е на дванадесет години. Същата подлежи на задължително училищно обучение. В период на бърз растеж е и за нея са необходими както честа смяна на сезонни дрехи и обувки, така и питателна и здравословна храна. Като всяко дете на неговата възраст има нужда и от учебни помагала, лекарства и задоволяване на други текущи нужди, включително такива, необходими за правилното му интелектуално и физическо развитие и социално общуване. В случая правилно районният съд е определил размера на сумата, необходима за нуждите на детето сума, като се вземе предвид, че бащата не полага

непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието на детето, а майката ги е поела изцяло, бащата няма задължения за издръжка към други лица, а майката се грижи и отглежда още две деца, към които също е задължена за издръжка, не работи, тъй като второто дете има нужда от постоянни грижи, получава социална помощ от Р. Ф. за другите си две деца около 800 евро, а бащата работи и реализира доход в Г., където стандарта на живот е по-висок, както и възнагражденията за полагат труд. Поради това и по-голямата част от дължимата за детето издръжка в пари правилно е възложена на жалбоподателя. Вярно е, че на съобразяване подлежат и възможностите на родителя да заплаща издръжка с оглед на доходите, имотното му състояние, квалификация, дали има задължения за издръжка към други лица и т.н. В случая бащата няма други задължения за издръжка, няма данни за притежаваното от него имущество, но реализира доходи в Г., където сам твърди, че живее и работи, въпреки че не е представил доказателства за размера на доходите, поради което съдът намира, че той може да отделя по 250 лева месечно за издръжка на дъщеря си. При определяне на този размер е отчетено, че детето няма специфични нужди. Въззивникът се е установил да живее и работи в държава, където с оглед стандарта на живот доходите са по-високи. Съобразявайки указанията в ППВС № 5 от 16.09.1970 г. и служебната си роля по въпроса за определяне на издръжката по размер, съдът намира, че не следва да се възлага на родителя, който упражнява родителските права, да провежда пълно и главно доказване относно конкретен размер на доходите, с оглед материалните възможности на другия родител да дава издръжка, а с оглед установеното по делото съдът приема, че бащата реализира доходи, достатъчни за задоволяване нуждите на детето си. Освен това процесуалния закон дава възможност на съда, при доказано основание на иска и липса на достатъчно данни за неговия размер, да определи размера му по своя преценка.

Предвид гореизложеното и като съобрази възрастта на детето, здравословното му състояние, липсата на специфични нужди, актуалните социално-икономически условия в страната, както и възможностите на неговите родители, съдът намира, че определеният по-горе размер на издръжката е необходимия за задоволяване нуждите му.

Направено е възражение в жалбата за неправилно определен начален

момент на дължимата издръжка в увеличен размер. Издръжката се дължи от подаване на исковата молба, до промяна в обстоятелствата. В случая промяната на обстоятелствата не са свързани с промяна на упражняване на родителските права, в какъвто случай би имало резон в твърденията в жалбата. Правилно съдът е приел, че издръжката се дължи от промяна на обстоятелствата, посочени в исковата молба, като е постановил променения размер на издръжката да се дължи от датата на подаване на исковата молба, тъй като същата не е първоначална издръжка, а мерките по упражняване на родителски права не променят фактическото положение. (виж Решение № 374 от 02.10.2019 г. по гр. д. № 4210 / 2018 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение).

Предвид гореизложеното решението на районния съд следва да бъде изменено в частта на постановения режим на лични отношения и потвърдено в частта, в която е уважен предявения иск за изменение на размера на издръжката за детето.

Мотивиран от гореизложеното Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 35 от 26.06.2022 г., постановено по гр. д. № 386 по описа за 2021 г. на Районен съд П., в частта, с която се **определя** режим за лични отношения между детето Н. К. А.а и бащата К. С. А., с постоянен адрес: гр. *****, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОПРЕДЕЛЯ режим на лични отношения между детето Н. К. А.а, ЕГН: *****, и бащата К. С. А., ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. *****, както следва:

За три месеца, считано от датата на влизане в сила на настоящото решение, бащата да вижда детето всеки петък от 15 ч. до 17 ч., като срещите да се осъществяват в присъствието на социален работник от Дирекция „Социално подпомагане” – П., на място, определено от социалния работник, по искане на бащата.

След изтичане на горния тримесечен период бащата може да вижда детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 10:00 часа до 18:00 часа (без преспиване).

ПОТВЪРЖДАВА решение № 35 от 26.06.2022 г., постановено по гр. д. № 386 по описа за 2021 г. на Районен съд П., в останалата обжалвана част.

В необжалваната част решението е влязло в законна сила.

Решението подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните - при наличие на предпоставките по чл. 280 ГПК, пред Върховния касационен съд, с изключение на частта за издръжката, в която част е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____